

Arrest

nr. 160 003 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 april 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken verklaarde de asielaanvraag ontvankelijk op 12 mei 2006.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 30 januari 2007 een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Na

beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 31 oktober 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 oktober 2007, nr. 3 397).

1.4. Verzoeker diende op 28 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 13 maart 2008 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 27 maart 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 14 juli 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.8. Op 23 juli 2008 trof de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Verzoeker diende op 27 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij verzoeker bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoeker diende op 4 september 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 9 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoeker bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

1.13. Verzoeker werd op 20 maart 2015 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 maart 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.15. Eveneens op 20 maart 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^{2*}, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12.06.2013. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft in totaal 4 keer een regularisatieaanvraag ingediend ofwel om medische redenen ofwel om humanitaire redenen over een periode van 9 jaar. Hieraan werd nooit een gevolg gegeven.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Het feit dat betrokkene familie hebben die legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die wijzen op een zodanige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar zijn echtgenote (en ook moeder van zijn kinderen, tevens in illegaal verblijf), zijnde P.(...) S.(...), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkene heeft zich niet aangeboden bij de politie. Betrokkene kan zich nog steeds aanbieden om samen met haar familie verwijderd te worden. Zij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn echtgenote door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RW, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van vreemdelingenwet

bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in redite moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte defeitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de

motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk defeitelijke en de juridische gronden vermeld

moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexes

dd. 20.3.2015) zowel defeitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve

overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist,

pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur oot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beshssing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrestnr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verphchting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006;

R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beshssing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beshssing van 20.3.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beshssing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beshssingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beshssing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beshssing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in jñne en Cf. R.v.V.

arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in jñne).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven' en nieuwe aanvragen zou hebben ingediend. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting laat verwerende partij inderdaad toe om een inreisverbod op te leggen, maar dit wil niet zeggen dat ze het recht heeft om een maximum termijn op te leggen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Illit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet,

blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde

landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek over gaat

(overweging 6), dat men rekening houdt met "aile omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De zoon van verzoekster lijdt aan een zware ziekte en wordt thans in België behandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn

beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen,

artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.8. Verzoeker betwist in zijn middel nergens dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12 juni 2013 werd betekend. Deze vaststelling volstaat in beginsel opdat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod zou opleggen. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod bestaat er, zoals verzoeker terecht aanhaalt, een discretionaire beoordelingsvrijheid, die in dit geval beperkt is tot een maximale duur van drie jaar.

2.9. Het enig middel omvat een hoofdzakelijk theoretisch betoog over de beginselen van behoorlijk bestuur waarna verzoeker in wezen aanvoert dat uit de beslissing niet zou blijken waarom in zijn geval werd geopteerd om een inreisverbod op te leggen voor de maximumtermijn van drie jaar en dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde specifieke omstandigheden. Verzoeker kan echter geenszins worden bijgetreden waar hij poneert dat op quasi automatische wijze een inreisverbod van de maximumduur zou zijn opgelegd. In de beslissing wordt immers omstandig uiteengezet dat *“(b)etrokkene (...) in totaal 4 keer een regularisatieaanvraag (heeft) ingediend ofwel om medische redenen ofwel om humanitaire redenen over een periode van 9 jaar. Hieraan werd nooit een gevolg gegeven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.*

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Het feit dat betrokkene familie hebben die legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die wijzen op een zodanige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar zijn echtgenote (en ook moeder van zijn kinderen, tevens in illegaal verblijf), zijnde P.(...) S.(...), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkene heeft zich niet aangeboden bij de politie. Betrokkene kan zich nog steeds aanbieden om samen met haar familie verwijderd te worden. Zij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn echtgenote door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RvV nr. 61.377 van 12.05.2011).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.” Er wordt dus wel degelijk uitvoerig gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd. Aangezien verzoeker niets concreets inbrengt tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing die verband houdt met zijn attitude, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid met betrekking tot het bepalen van de termijn van het inreisverbod.

2.10. De stelling die verzoeker in zijn middel ontwikkelt betreffende de incompatibiliteit van een eventueel verblijf in een ander land van de Schengenzone en de geografische draagwijdte van het opgelegde inreisverbod is louter hypothetisch aangezien er geen enkele aanwijzing voorhanden is dat *“de mogelijkheid (...) om zich in regel te stellen met de administratie aldaar”* zou bestaan voor verzoeker. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij in zo'n geval vrijstaat de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.11 Verzoeker beweert in zijn middel dat zijn zoon aan een zware ziekte zou lijden en thans in België wordt behandeld, maar hij voegt geen enkel medisch getuigschrift toe dat deze bewering zou staven. In elk geval blijkt uit het administratief dossier niet dat er ooit melding werd gemaakt van een medische problematiek in hoofde van verzoekers zoon, zodat verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan verwijten doordat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

2.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN